

és fölénye, mely magában hordja a minden akadály legyőzésére szükséges lehetőségeket.

Az ötéves tervek nagy eredményei felborították a polgári és megalkuvó politikusoknak azt az állítását, hogy e tervek képzelet szüleményei, agyrémek, megvalósíthatatlan ábrándok. Szétfoszlatták a polgárságnak azt az ismert »hitvallását«, hogy a munkásosztály képtelen valami újat felépíteni, mert csak a régít képes lerombolni. Megdöntötték a megalkuvóknak azt a tételét, hogy a szocializmust egy különálló országban felépíteni lehetetlen. Felborították a polgári közgazdászoknak azt az állítását, hogy a gazdaság tőkés rendszere a legjobb rendszer, hogy semmilyen más rendszer nem tartós. És végül megmutatták, hogy a Kommunista Párt legyőzhetetlen, mert tudja, hogy milyen irányba kell vezetnie az ügyeket és nem fél a nehézségektől.

ÖRMÉNY NÉPKÖLTŐ:

A SZŐNYEG

Kusza gyapjam' széjjelszedem, megmosom és kiszáritom,
Fésűve! jól kifésülöm, szálát szál mellé szorítom,
Nem marad a fehér fűrtben makulányi szenny se, göb se,
A fonalam finom is lesz, nem lesz nála jobb se, szebb se.

Festékbögrém, forrj zubogva, nótám, vígan szállj az égnek!
Megtístem a fonalamat, hogy színei csakúgy égnek,
Kora reggel talpon vagyok, kiterítem színes gyapjam',
Hogy, a naptól arany csókot, frisseséget, fényt is kapjon,
Csodaszínek gazdagságát ember szeme elé tárván,
Motringokban, napsugáron, tarka fonál, szép szívárvány.

Szövőszékem idegei kifeszítve sorban állnak,
Várják, hogy rájukbogozzam hálóját a friss fonálnak,
Fürge ujjal el is kezdem szövögetni szőnyegemet,
Nótaszóval megy a munkám, messzi hallják énekemet,
Karcú ujjam szinte táncol, hogy csudára beleszöjje
Szőnyegembe a Te arcod, népem drága vezetője.

Hány a színe fonalamnak! Űde lombnál zöldebb, jme,
Pirossága mint a hajnal, kékje mint a mennybolt színe,
Beleszövöm szőnyegembe minden szépségét a tájnak,
Szüleinkben dús szüretjét acsabásnak, muskotálnak,
Kertjeink minden gyümölcsét, hegyeink minden virágát,
Beleszövöm szőnyegembe boldog élet új világát.

Ajkamról e munka közben sok-sok hangos nóta áradt,
Éjjel-nappal, nappal-éjjel fürge ujjam ki nem fáradt,
Hónap tellett, hónap mullott, kérek egy év ment el ekkép,
Most már látod, ha ránézel, szőnyegemből hogyan lett kép.

Enne lelkem lobogása, benne szorgalma kezemnek,
Öröme lesz ez a szőnyeg minden szívnek, minden szemnek,
Mert előttem, mosolyogva, Sztálin apánk kedves arca:
Szovjetnépnek büszkesége, ellenségeink kudarca.

Szőnyegem a szövőszékről leveszem már; ujjong házunk.
 Barátnőim összehívom, ünneplőben vacsorázunk;
 Szőnyegem Sztalin képét valamennyi nézi-nézi,
 Mosolyával örömünket megduplázza, megtetézi.
 Néz ránk, mint ki hozzánkfordul lágy beszéddel, széppel, jóval.
 S engem mintha a nevemen szólítana me'eg szóval.

Egész éjjel fut a tollam, leveletem néki írom,
 Ami eddig szívemben volt, sorakozzék a papíron.
 Mostan itt betűkbe róvom, amit a szőnyegbe szőttem:
 Hálas gondolatok gyöngye füzérezik föl előttem:

»Rokonom és apám, Sztalin, kedves ember, jó barátom,
 Amit szőttem s küldök néked, kis ajándék az, belátom.
 Azok közül vagyok én egy, kik szőnyeget szövögetnek,
 Szőnyeget a szovjeteknek, szőnyegét az új életnek.«

Belevarrom levélkémet szőnyegemnek szegélyébe,
 Szívem közepén fogant az, újú lelkem legmélyébe.
 Szállj, levélkém, hegyen-völgyön, síkságokon, folyókon át,
 Ahhoz, aki elsöpörte hazánkból a multak nyomát.
 Szívérványánál tarkább színű: Sztalin előtt szikrázz, szőnyeg!
 Mutasd neki a munkáját boldog földön szabad nőnek,
 Háromezer mérföldnyire röpjül levél, röpjül szőnyeg,
 Lássa Sztalin: Örményország új lányai miket szőnek!

Fordította Gábor Andor

PUSKIN:

EXEGI MONUMENTUM...

Im, ál! a mű: emlékem őrzi híven. Buja gyom
 Körülte nem vlrít — a nép tolongva jár.
 Dics oszlopok fölé fejem kevélyen fúrhatom,
 Az ég sugárba vonja már.

Tudom, a test silány, de túl a mord enyészeten,
 Líramba veszve, lelkem mindörökre él —
 Dicső a rangja míg egy költő lesz e végtelen
 Világon, s bong a költemény.

Megannyi tájad ejti majd nevem, határtalan
 Orosz hazám, s borongja lantom zengzetét
 A kalmük, pusztasarj, a finn, a tunguz, s általam
 Zokog a szlávok lelke szét.

A nép rajongva vall fiának: ajzott húromon
 Csak egy, a szent, a tiszta érzélem zenélt,
 Szabad zászlókat bontva ellened, bitang korom,
 Védtem az üldözött szegényt.

Múzsát csak égi hang sugallhat, ön törvény: konok.
 Ha hála zeng, ha sért a gúny: dalolj tovább!
 Közöny a vért, ha dics, ha rang, ha csöcselék locsog
 S fitymálnak undok ostobák.